

DIUMENGE III DE PASQUA (A)

EN LA CINQUANTENA PASQUAL...

1. _ La reforma litúrgica del Vaticà II restaurà el temps pasqual en la seva forma original: una festa de cinquanta dies (**ÉS EL SIGNIFICAT DE LA PARAULA GREGA: Pentecosta**), a partir del diumenge de la

Resurrecció fins el de la Pentecosta que marca la seva fi.

2. _ EL TERCER DIUMENGE:

Unes lectures que ens revelen una Presència, avui en dia, en els nostres camins:

_ Avui, com els "dos deixebles" al capvespre del tercer dia després de la seva mort, Jesús ressuscitat ens agafa en els nostres camins i ens

demana: *De què parlau mentres caminau?* Avui, com ells, ens explica les escriptures abans de fer-se reconèixer en la fracció del pa i de convidar-nos a aixecar-nos per anar a anunciar als nostres germans: El Senyor ha ressuscitat.

Avui, com als orígens de l'Església al moment de la primera Pentecosta, Jesús "*clavat a la creu per mans dels pagans, ressuscitat i elevat a la glòria del poder de Déu, no cessa de vessar l'Esperit Sant promès.* (primer lectura).

- Avui, com a les primeres generacions cristianes, la 1 carta de Pere ens crida, a nosaltres que hem estat alliberats per la sang preciosa de Crist, a viure en la fidelitat a la nostra immersió en les aigües del baptisme (segona lectura).

LITÚRGIA DE LA PARAULA

Primera lectura

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Llegim avui un estrat del discurs de Pere el dia de Pentecostes; en llegirem la conclusió diumenge qui ve. No ens pensem que no és un enregistrament estenogràfic de la intervenció de l'apòstol, sinó un preciós ressò de la predicació de l'Església primitiva, articulat al voltant de tres eixos:

1. L'ESDEVENIMENT JESUCRIST:

- el ministeri de Jesús de Natzaret a Galilea, on Déu realitzà per mitjà d'ell miracles, senyals i prodigis.
- Després la seva passió i mort i la seva resurrecció a Jerusalem: entregat en mans dels pagans, a estat mort, clavat en una creu, però Déu l'ha ressuscitat, els apòstols en són testimonis.

2. L'ACOMPLIMENT DE LES ESCRITURES:

- Pere s'ha referit al profeta Joel. Ara es refereix al salm 15.
- *És de Jesús* –diu ell que parla el salm de David: *la meva carn reposa segura; no m'abandonaràs a la mort ni deixaràs caure el teu amic a la fossa.*
- És en la resurrecció que troba el seu acompliment: no ha estat abandonat a la mort, i la seva carn no ha conegut la corrupció

3. L'ANUNCI DE LA REMISSIÓ DELS PECATS, l'exhortació a la conversió: que serà el text que li segueix, en resposta a la pregunta que li fan els seus oients: Què hem de fer? (primera lectura de diumenge qui ve).

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El LECTOR s'esforçarà

1. en posar de relleu el context:

- la data de l'esdeveniment: el dia de Pentecosta...
- l'actitud de Pere: Aleshores Pere es posà dret...
- la solemnitat de la intervenció: amb els Onze...
- el vigor del seu testimoni : alçant la veu digué...
- l'auditori al qui es dirigeix: Jueus i tots els qui residiu a Jerusalem...
- l'atenció particular que els demana : enteneu bé això i escolteu amb atenció les meves paraules.

2. a DIFERENCIAR, pel ritme i pel to de veu,

- el que són PARAULES posades en boca de Pere: Jesús de Natzaret era un home que Déu va acreditar davant vostre...

- del que és CITACIÓ del SALM 15. Sempre tinc present el Senyor;

amb ell a la dreta, mai no cauré

- DEL QUE EN VEU L'ACOMPLIMENT en la Pasqua de Jesús que no havia estat abandonat enmig dels morts i que el seu cos no s'havia corromput.

3. a DESTACAR LA DARRERA FRASE.: Déu l'ha ressuscitat; tots nosaltres en som testimonis

- La dreta de Déu l'ha enaltit, i ell ha rebut del Pare l'Esperit Sant promès, i ara l'ha donat amb abundància...

- això és el que vosaltres veieu i sentiu.

EL SALM 15 és la pregària del just que, havent-ho posat tot en Déu, troba en ell el seu camí i aspira a viure a prop d'ell. Rellegint-lo a la llum de la Resurrecció, Pere, al dia de Pentecostes hi sent la pregària de Jesús, el crucificat ressuscitat d'entre els morts. Pregària que es fa avui la nostra en la seva.

Segona lectura

APROFUNDIR AQUEST TEXT

Continuam al lectura de la 1ª carta de Pere. Avui referint-se a l'Èxode dels Hebreus alliberats de l'esclavatge d'Egipte per la sang de l'anyell pasqual, l'autor exhorta els batiats, alliberats per la sang de Crist, Anyell pasqual del nou Èxode, a no retornar a la seva vida absurda, sinó a caminar en la fe i l'esperança, fidels al seu baptisme.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

EL LECTOR

- després d'haver remarcat L'ADREÇA INICIAL: Germans....
- procurarà remarcar les EXPRESSIONS FORTES al voltant de les quals s'estructura el pensament de l'autor:
- A ell, que no fa distinció de persones i que judica cadascú segons les seves obres, vosaltres l'invoqueu com a Pare..
- Sabeu que heu estat alliberats de la manera absurda de viure..... amb la sang preciosa de Crist, anyell sense tara ni defecte....
- això teniu posades en Déu la fe i l'esperança.

COMENTARI A L'EVANGELI (Lc 24:13-35)

De la relació closa... a l'obertura a l'altre:

L'Evangelí dels deixebles d'Emmaús és una de les més belles pàgines de Lluc. Un relat on la profunditat teològica es disputa amb la perfecció literària. La seva mateixa estructura –aquest anar i venir Jerusalem-Emmaús- Jerusalem- és com el suport simbòlic del “retorn” que es realitzarà en el cor dels dos deixebles.

L'escena passa “al tercer dia després de la mort de Jesús”, (la traducció litúrgica dirà: Diumenge), i que els cristians anomenaran molt prest “el Dia del Senyor”, el “Diumenge”.

Dos deixebles fan camí vers una poble anomenat Emmaús. Els especialistes divergeixen sobre la seva localització. Però poc importa. L'essencial és per a nosaltres avui descobrir que l'experiència viscuda per aquests dos “caminants perduts” ho pot ser també viscuda de bell nou per qualsevol persona, en el seu camí.

Conversaven entre ells, relata l'Evangelista, però, tancats en el seu propi diàleg, ells s'enfronten sens parar al mateix impàs: la mort del seu Mestre que ha trencat totes les esperances i ha volatilitzat tot el grup dels seus deixebles. Comenta L. M. Chauvet: *Els dos parlen entre ells; la seva relació és closa sobre ells dos mateixos i sobre la interpretació de fracàs que donen a la mort del seu Mestre. Així, els seus ulls són impeditos de reconèixer-lo. Com els seus ulls, també el seu esperit està tancat. Tot està tancat. Ells, en definitiva, s'han deixat tancar, amb el cadàver de Jesús en el lloc clos de la mort: el sepulcre, l'entrada del qual està barrada amb una gran pedra (Du symbolique au symbol, pag. 89).*

Però, vet aquí que, mentre ells dialoguen així, un els abasta i “camina amb ells”. «De què discutiu entre vosaltres tot caminant?»- els pregunta l'estranger entrant en les seves preocupacions.

Els veiem ara, forçats a aturar-se en el seu camí sense meta: *Ells s'aturaren amb un posat trist...*; ara els veiem empesos a sortir del seu discurs tancat per obrir-se a algú que els escoltarà donar raó de la seves esperança decebuda: Nosaltres esperàvem...

El que narra Cleofàs, tot sorprès de que l'estranger sembla no estar al corrent, recorda la predicació apostòlica tal com n'hem recollit els ressons del discurs de Pere a la casa del centurió Corneli (cf primera lectura del dia de Pasqua) i en el discurs de Pere el dia de Pentecostes (primera lectura d'aquest 3diumenge de Pasqua). Hi ha entre les mans tots els elements del puzzle, però no té la clau que permetrà d'ajuntar-los i fer-ne aparèixer el sentit. *Tot el contingut és donat, correctament formulat, el credo és recitat, l'evangeli és resumit, -nota finalment Sor Jeanne d'Arc... hi manca només l'espurna... El viatger... tot ho ha hagut de proporcionar, fins i tot el prodigiós anunci “és viu!”, amb el mateix rostre entristit. Marca la fe. El do de fe, la llum de la fe que il·lumina, que donarà sentit a aquesta història. Tot espera el desplegament del misteri. (Les pèlerins d'Emmaüs, p. 61-62).*

De l'impàs ... al Pas:

L'Estranger els ha escoltat amplament. Ara és a ell a qui escolten. L'Estranger rellegeix la vida i la mort del seu Mestre a la llum de les Escripures: *Llavors, començant pels llibres de Moisès i seguint els de tots els profetes, els exposava tots els llocs de les Escripures que es referien a ell.* Els fa entreveure que en aquests esdeveniments que ells només hi judicaven la cara escandalosa, era de fet tot el disseny de Déu que arribava, a la fi, al seu compliment. La mort de Jesús, que els semblava que només era un impàs, ha estat el “Pas” cap a la Vida: *No havia de patir tot això el Messies abans d'entrar en la seva glòria?»*

Comenta encara L.M. Cauvet: *Deixant parlar Jesús, acollint el seu testimoni sobre el disseny de Déu manifestat a les Escripures (Moisès i els Profetes), el dos fan néixer en ells una altra imatge de Jesús: el “profeta” comença a transfigurar-se en el “Crist”, el Messies que havia de sofrir i morir “per entrar en la seva glòria” (o.c. p.90).*

Són convidats a un capgirament radical de les seves conviccions: com era possible que el Messies de Déu hagi hagut de passar per la mort? Però en els seus cors alguna cosa ja s'ha mogut; la feixuga pedra que els tenia presoners ha començat a moure's: *Queda't amb nosaltres que ja es fa tard i el dia ha començat a declinar,* supliquen ells dos quan són a prop del poble.

Del desconeixement ... al reconeixement:

Ara els trobem tots tres a l'hostal d'Emaús, l'Estranger a taula amb ells. Els gestos que fa: *prengué el pa, digué la benedicció, el partí i els el donava,* són els mateixos gestos del Senyor al vespre de la Cena; si no en la materialitat dels fets, almenys en la intenció de Lluc, adreçant-se a cristians que es reuneixen cada primer dia de la setmana.

I es dona de cop el reconeixement: *En aquell moment se'ls obriren els ulls i el reconegueren,* és viu aquell que era mort! El Mateix ha esdevingut l'Altre; els dos mateixos han esdevingut altres. Perquè els ulls s'obren sobre ells mateixos al mateix temps que sobre Ell. El reconeixement de la seva resurrecció marca la seva pròpia resurrecció. «*No és veritat que els nostres cors s'abusaven*

dins nostre mentre ens parlava pel camí i ens obria el sentit de les Escriptures? En aquesta anamnesi, el present de la fe en Crist ressuscitat dóna cosa al seu pas disgregat i els obre a un nou futur.

El passat dels nostres dos deixebles era com a mort; ell es posa a viure, pren una coherència nova; era desarticulat: la simbolització del gest sacramental que el figura prendrà cos en ell. Hi ha descobert un significat insospitat... el futur n'és transfigurat: si és veritat que el crucificat és avui vivent, llavors, no és possible tot? (L.M. Chauvet pp. 91-92).

Jesús pot desaparèixer als seus ulls de deixebles tornats a ser creients. Ells han descobert, Vivent, en el seu camí. Ressuscitat, "roman amb ells" i es fa reconèixer als seus sota els signes de la fe, fent-los entrar en el seu misteri pasqual.

De la dispersió... a la comunió, de la dimissió... a la missió:

Ha estat llarga la ruta en el relat, que ha conduit els viatgers de Jerusalem vers l'hostal d'Emaús. El retorn a Jerusalem, és quasi instantani, tant crema la nova de que són portadors els abrusa els cors i els llavis.

Són els Onze i els seus companys que, reunits de bell nou, són els primers en anunciar: el Senyor ha ressuscitat i s'ha aparegut a Pere. Llavors, els dos poden dir el que els ha succeït pel camí, i com l'han reconegut quan partí el pa.

El retorn a les fonts, és a dir, al bressol de l'Església, Jerusalem, figura el retorn de la seva tristesa en joia, la seva dimissió en la missió, de la dispersió a la comunió. El grups del qui havien seguit Jesús havia esclatat al començament del relat; ara es reforma, però és un altre. Era mort; ressuscita. La Pasqua de Crist s'ha convertit en la seva pròpia Pasqua: també ells mateixos han passat per la mort com a grup per renéixer com Església" (L.M. Chauvet, o.c.)